

Η τέχνη, το παραμύθι μας...

εκπαιδευτικό πρόγραμμα δημιουργικής γραφής στο ΤΜΗΜΑ ΕΝΤΑΞΗΣ
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2021-2022

4^ο Δημ. Σχ. Δάφνης

ΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ:ΣΜΥΡΝΙΩΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Συνεργάτες : Ελένη Δήμου ΠΕ70ΕΑΕ Μαρία Τούσια ΠΕ70ΕΑΕ

«Τα βιβλία της Μαρί »

Συγγραφέας –εικονογράφος:

Μαρί Κανέλα Γιαννουλάκου

Συγχρογράφος: Μαρί Γιαννουλάκου

Εικονογράφος: Μαρί Γιαννουλάκου

Εκδόσεις: Τμήμα Ένταξης 4^ο Δάγυρι

© 2022 1^η Έκδοση

Ο Τυχοφάγος
που δεν το
παρπατάει
ποτέ!!

Πριν δυο χρόνια διάβασα στην εφημερίδα της μαμάς μου ότι ένας ζωγράφος είχε ένα σοβαρό ατύχημα.

Το όνομα του ήταν Γιώργος Λύκος. Του άρεσε πολύ να ζωγραφίζει όμορφα τοπία αλλά και θέματα αφηρημένης τέχνης. Ήθελε να ζωγραφίζει όλη μέρα γιατί έτσι έκφραζε την ψυχή του και τις σκέψεις του. Τα έργα αυτά δεν ήθελε να τα πουλάει.

Μια μέρα θέλησε να βγει απ' το σπίτι του να πάει στο δάσος για να βρει έμπνευση να ζωγραφίσει. Πήγε σ' ένα περίπτερο για ν' αγοράσει την εφημερίδα του όπως έκανε κάθε μέρα. Αφού αγόρασε την εφημερίδα πήγε να περάσει απέναντι. Τότε τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο γιατί είχε ανοίξει την εφημερίδα και διάβαζε. Ήταν απορροφημένος στις λέξεις και στις εικόνες της εφημερίδας και δεν πρόσεξε το αυτοκίνητο, καθώς περνούσε το φανάρι.

Κτύπησε σοβαρά στο κεφάλι και ο οδηγός βγήκε τρομαγμένος να κάνει ασθενοφόρο. Εκείνη την ώρα η κόρη του έδωσε το πρώτο βήμα αλλά δεν είχε τη συνείδησή του. Οι γιατροί έκαναν ότι μπορούσαν. Τον πήραν στην ουραγία και οι γιατροί αποφάσισαν ότι έπρεπε να κάνουν κάτι γρήγορα για να σώσει τη ζωή του. Έτσι πήραν για την κατάσταση του Λύκου τέλει και επέβαλαν γιατροί τον κηδεύουν να είναι δίπλα του για να τον ελπίσει του, να περάσει σοβαρά από νεύρα και ο ζωγράφος κέρδιζε ταχέως.

Μετά από 20 μέρες βγήκε από το νοσοκομείο στο νοσοκομείο κηδεύει 6 μήνες. Ήταν ήθελε να ζωγραφίσει για τον σοβαρό πόνο, απεργία και ένιωθε ότι δεν θα τα κατάφερνε όπως πριν το ατύχημα. Αφού πήγε σπίτι του ορίσει να δουλέψει, τη νύχτα του ζού με τον πόνο του και την απεργία μητέρα. Αυτή ήταν η ζωή του και η ζωή του. Αυτή η ζωή του και η ζωή του. Αυτή η ζωή του και η ζωή του.

Ήταν απορροφημένος στις λέξεις και στις εικόνες της εφημερίδας και δεν πρόσεξε το αυτοκίνητο, καθώς περνούσε το φανάρι.

...δύο χρόνια έβρισκα στην
 εφημερίδα την μητέρα μου που ίνα
 ζωγραφία έχει ένα σοβαρό ατύχημα.
 Το όνομα του ήταν Περασινάου αρσέν
 πάλι να ζωγραφίζει όμορφα τοπία αλλά
 και θέματα αγροτική τέχνη. Ήθελε
 να ζωγραφίζει όλη μέρα γιατί έτσι
 έκραζε την ψυχή του και τη σκέψη
 του. Τα έργα αυτά δεν ήθελε να τα
 πουλάει.

Μια μέρα θέλησε να βγει απ' το
 σπίτι του να πάει στο δάσος για
 να βρει ήμεριδα να ζωγραφίσει.
 Πήγε σ' ένα περλιτίρο για ν' αγοράσει
 την εφημερίδα του όπως ίναει κάθε
 μέρα. Αφού αγόρασε την εφημερίδα
 πήγε να περάσει απέναντι. Τότε τον
 χτύπησε ένα αυτοκίνητο γιατί είχε
 ανοίξει την εφημερίδα και διαβάζει
 ήταν απορροφημένος στη δέξια που
 στις φρονιές της εφημερίδας και
 δεν πρόσεξε το αυτοκίνητο, καθώς
 περνούσε το μαρτί.

Κτύπησε σοβαρά στο κεφάλι και ο οδηγός βγήκε τρομαγμένος να καλέσει ασθενοφόρο. Μόλις ήρθε το ασθενοφόρο του έδωσαν τις πρώτες βοήθειες αλλά δεν είχε τις αισθήσεις του. Έτσι κατάλαβαν ότι είχε κτυπήσει πολύ σοβαρά. Τον πήραν στο νοσοκομείο και οι γιατροί αποφάσισαν ότι έπρεπε να κάνουν πολύ γρήγορα μια επέμβαση στο κεφάλι γιατί ανησυχούσαν για την κατάσταση του. Αφού τέλειωσε η επέμβαση, οι γιατροί δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι για την εξέλιξη του, γιατί ήξε πειραχτεί σοβαρά ένα νεύρο και ο ζωγράφος μπορεί να τυφλωνόταν.

...κινάει γιατί ανησυχούσαν για την κατάσταση του. Αφού τέλειωσε η επέμβαση, οι γιατροί δεν μπορούσαν να είναι σίγουροι για την εξέλιξη του, ήξε πειραχτεί σοβαρά ένα νεύρο και ο ζωγράφος μπορεί να τυφλωνόταν.

Μετά από 20 μέρες βγήκε από το νοσοκομείο αποφασισμένος ότι ήθελε να ζωγραφίσει ξανά. Φοβόταν πολύ, ανησυχούσε και ένιωθε ότι δεν θα τα κατάφερνε όπως πριν το ατύχημα. Αφού πήγε σπίτι του άρχισε να δοκιμάζει τη νέα του ζωή με βοήθό του την αγαπημένη μητέρα. Αυτή μόλις το παιδί της έπαθε αυτό το σοβαρό ατύχημα αποφάσισε να ζήσει μαζί του και να του συμπαρασταθεί.

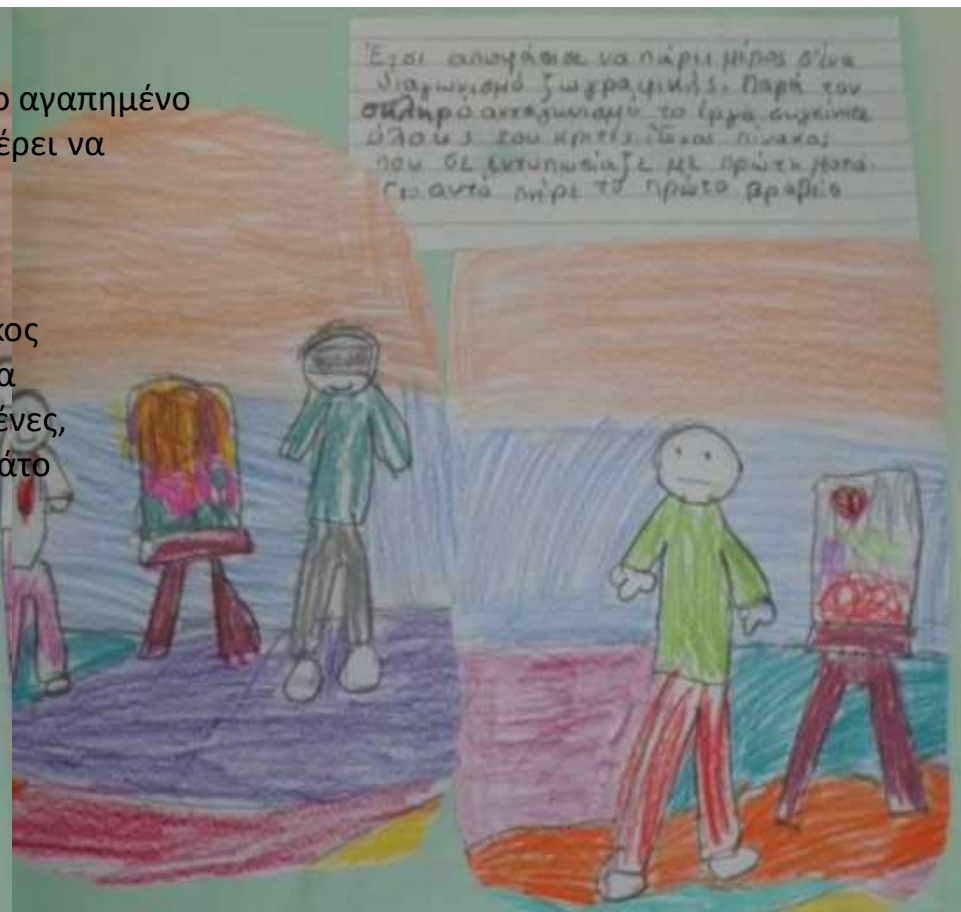
Η μητέρα του με υπομονή άρχισε να τον στηρίζει στην καθημερινότητα του γιατί είχε στεναχωρηθεί πολύ για το αγαπημένο της παιδί. Πόσο θα άλλαζε η ζωή του μέχρι να τα καταφέρει να συνηθίσει. Πόσο δύσκολη θα ήταν η νέα του ζωή.

Η μητέρα του τον παρακολουθούσε όταν δούλευε. Ο κος Γιώργος ζωγράφιζε με τα μάτια της καρδιάς. Τα χρώματα του δημιουργούσαν σπάνιες εικόνες, άλλοτε συγκεκριμένες, άλλοτε αφηρημένες. Η ψυχή και το μυαλό του ήταν γεμάτο ιδέες και έμπνευση.

Έτσι αποφάσισε να πάρει μέρος σ ένα διαγωνισμό ζωγραφικής. Παρά τον σκληρό ανταγωνισμό το έργο συγκίνησε όλους τους κριτές. Ένας πίνακας που σε εντυπωσίαζε με την πρώτη ματιά. Γι αυτό πήρε το πρώτο βραβείο.

Η μητέρα του του παρακολουθούσε όταν δούλευε. Ο κος Γιώργος ζωγράφιζε με τα μάτια της καρδιάς. Τα χρώματα του δημιουργούσαν σπάνιες εικόνες, άλλοτε συγκεκριμένες, άλλοτε αφηρημένες. Η ψυχή και το μυαλό του ήταν γεμάτο ιδέες και έμπνευση.

Έτσι αποφάσισε να πάρει μέρος σ ένα διαγωνισμό ζωγραφικής. Παρά τον σκληρό ανταγωνισμό το έργο συγκίνησε όλους τους κριτές. Ένας πίνακας που σε εντυπωσίαζε με την πρώτη ματιά. Γι αυτό πήρε το πρώτο βραβείο.

Οι άλλοι όμως ζωγράφοι δεν πίστευαν ότι μπορεί ένας ζωγράφος που δεν βλέπει να ζωγραφίσει έναν τόσο σπουδαίο πίνακα. Γι αυτό ζητούσαν ν' ακυρωθεί ο διαγωνισμός. Ένας κριτής ζήτησε να έρθει και να ζωγραφίσει μπροστά τους. Η έλλειψη εμπιστοσύνης τον πλήγωσε αλλά ήταν αγωνιστής και πήγε και ζωγράφισε μπροστά στους κριτές. Βέβαια μόλις τον είδαν να δουλεύει εντυπωσιάστηκαν όλοι.

Ο ζωγράφος με τα χρήματα του βραβείου αποφάσισε να κάνει μια σημαντική επέμβαση που του είχαν προτείνει στο νοσοκομείο. Έτσι μπήκε στη λίστα για να κάνει μεταμόσχευση. Με πίστη και υπομονή περίμενε..

Ο ζωγράφος με τα χρήματα του βραβείου αποφάσισε να κάνει μια σημαντική επέμβαση που του είχαν προτείνει στο νοσοκομείο. Έτσι μπήκε στη λίστα για να κάνει μεταμόσχευση. Με πίστη και υπομονή περίμενε..

Τελικά η μεταμόσχευση έγινε και ο ζωγράφος είδε ξανά. Πόσος διαφορετικός του φάνηκε ο κόσμος. Όταν βρίσκεσαι στα σκοτάδια προσέχεις άλλα πράγματα και οι άνθρωποι σου φαίνονται διαφορετικοί, ακούς κάθε λεπτή απόχρωση της φωνής και νιώθεις ακόμα και την αγωνία των ανθρώπων στον αέρα.

Τελικά η μεταμόσχευση έγινε και ο ζωγράφος είδε ξανά. Πόσο διαφορετικός του φάνηκε ο κόσμος. Όταν βρίσκεσαι στα σκοτάδια προσέχεις άλλα πράγματα και οι άνθρωποι σου φαίνονται διαφορετικοί, ακούς κάθε λεπτή απόχρωση της φωνής και νιώθεις ακόμα και την αγωνία των ανθρώπων στον αέρα.

Πες
το
μ' ένα
Ποίημα!!

Μίλα...

Γέλα...

Αγάπα...

14/4/2022 Καρπ.
3 Άνοιξιακά πουλιά!!!
Φείλχον μια φωλιά
κι αισθάζομαι πορα
μεγάλα και μικρά πουλιά
Με αλλά χρυσατσά γτερά
στον σίχο, τον θαλιό
στο δικό μαι το θαλιό!
Όχη Μαρ. Ρικ.

Τα καλοτάξιδα πουλιά
χτίσαν το Μάρτη μια φωλιά
στο περιβόλι το παλιό
κι είχαν τον άνεμο σκολειό.

Μα με τ' Απρίλη τη χαρά
καινούργια βγάλανε φτερά
κι είδανε πέρα απ' το βουνό
του μισεμού τον ουρανό.

Δε μου φτάνει αυτός ο κήπος
δε μου φτάνει τούτη η γη
της καρδιάς μου ο κάθε χτύπος
είναι κι άλλη μια πηγή
που γυρεύει να βρει ακόμα
το καινούριο της το χώμα.

Νίκος Γκάτσος, η Άνοιξη

14/4/2022 Καρπ.
3 Άνοιξιακά πουλιά!!!
Φείλχον μια φωλιά
κι αισθάζομαι πορα
μεγάλα και μικρά πουλιά
Με αλλά χρυσατσά γτερά
στον σίχο, τον θαλιό
στο δικό μαι το θαλιό!
Όχη Μαρ. Ρικ.

Της νερολής το κοκκινάδι
Παπαρούνα στο λιβάδι
Κι η καρδούλα της χτυπά
Όταν ο ήλιος της χαλάει.
Για τον ήλιο πααχαρά
Η παπαρούνα κάνει όντιρατζαί.

«Παπαρούνα» !!

Μαρι - κανίτσα

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Μάης κι έχει η γης φορέσει
τα καλά της για ν' αρέσει.
Ο κυρ-Ήλιος την κοιτά
και για προξενήτρα ψήνει
την καλή κυρά-Σελήνη
που το χέρι της ζητά.
Η νυφούλα γη το δίνει
Μα ολοκόκκινη έχει γίνει
Κι η καρδούλα της χτυπά.
Της ντροπής το κοκκινάδι
Παπαρούνες στο λιβάδι
Για τον ήλιο που αγαπά.
Δημήτρης Μανθόπουλος

Το
μήλο
κάτω
απ' την
μηλιά
θα πέσει

«Το βιβλίο του Διαγωνισμού»

ΟΜΑΔΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Συγγραφείς:

Μαρί –Κανέλα Γιαννουλάκου,

Δήμητρα Ακριβή Καλύβα

Εικονογράφος

Νικόλας Θεοφανόπουλος-

Βαρβαντάκης

ΤΙΤΛΟΣ: «Να σου πω μια

παροιμία; ...το μήλο κάτω απ' τη

μηλιά θα πέσει»

«...Να σου πιάσει παραμύθι. Το μύθο κάνουν απ' την μηλιά θα πιάσει...»

Τα Χριστούγεννα του 2021 στην Ιταλία σ' ένα ορεινό χωριό συναντάμε ένα σπίτι διαφορετικό από τα άλλα σπίτια του μικρού αυτού χωριού. Το σπίτι αυτό ήταν πολύχρωμο και οι τοίχοι ήταν ζωγραφισμένοι με διάφορα σχέδια που αναπαριστούσαν τα Χριστούγεννα ενός χωριού που ζούσε σε μια μαγική πολιτεία.

Αυτό το σπίτι δεν ήταν ένα τυχαίο σπίτι, εκεί ζούσε ο Λουίτζι Παζολίνι, ένας ζωγράφος που του άρεσε να ζωγραφίζει φανταστικά θέματα που δεν ταίριαζαν στην πραγματική ζωή. Όλα αυτά που ζωγράφιζε βρίσκονταν στις σκέψεις του, στο μυαλό και την ψυχή του.

Όταν τελείωνε αυτούς τους ξεχωριστούς πίνακες ζωγραφικής καθόταν, τους κοιτούσε και τραγουδούσε παραμυθένια τραγούδια... Τότε όλα τα πλάσματα από τους πίνακες ελευθερωνόντουσαν απ' την φαντασία του ζωγράφου, ζωντάνευαν και έρχονταν στην σημερινή ζωή. Αφήναν το παραμύθι και έρχονταν στο σήμερα.

Μια μέρα ο ζωγράφος ζωγράφισε τον Άγιο Βασίλη ο οποίος κρατούσε ένα ασημένιο κουτί με πολύχρωμα αστέρια. Το κουτί μέσα του είχε έναν μονόκερο. Ο μονόκερος ήταν άσπρος, είχε χρωματιστά μαλλιά και πολύχρωμη ουρά. Ένα χρυσό κέρατο υπήρχε στο κούτελό του και στο σώμα ένα ουράνιο τόξο με μεγάλα φτερά.

Ο Μονόκερος είχε πολλές μαγικές δυνάμεις, και έτσι κατάφερε να κάνει τον κόσμο και όποιον τον φρόντιζε να γίνεται χαρούμενος, χωρίς έγνοιες και προβλήματα. Μπορούσε να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες των μικρών παιδιών. Τέλος μπορούσε να πετάει και να βρίσκεται όπου τον έχουν ανάγκη.

Ο Άγιος Βασίλης μόλις ήρθαν τα Χριστούγεννα τον πήγε δώρο στην μικρή Ζανέλ. Η μικρή Ζανέλ ήταν 8 χρονών και ζούσε σε ένα ορφανοτροφείο γιατί δεν είχε μια κανονική, συνηθισμένη οικογένεια. Η οικογένεια της ήταν όλα αυτά τα λυπημένα παιδάκια, μα πιο πολύ, ένας μακρούλης που φρόντιζε και βοηθούσε.

Η Ζανέλ είχε ξανθά μαλλιά, γαλάζια φωτεινά μάτια και μελαμψή επιδερμίδα. Της άρεσε να φορά μοντέρνα ρούχα. Μάλιστα παρόλο που

τα ρούχα τους τα έδιναν κάποιοι καλοί άνθρωποι δεν έμοιαζαν ξένα πάνω της γιατί τα ήθελε έτσι ώστε να μοιάζουν δικά της.

Η μικρή μας είχε πολλούς φίλους απ' το σχολείο που πήγαινε αλλά και απ' το ορφανοτροφείο. Είχε ταλέντο στη ζωγραφική και στο μπαλέτο. Της άρεσε να ζωγραφίζει σκηνές από παραμύθια που διάβαζε στο σχολείο. Η Σανέλ ήταν τόσο καλή στο μπαλέτο που όλες αυτές τις σκηνές τις ζωτάνευε χορεύοντας !!! Όσοι την έβλεπαν να χορεύει τη θαύμαζαν πολύ και ένιωθαν συγκίνηση και χαρά.

Κάποιες φορές όμως την έβλεπες λυπημένη γιατί ήθελε ν' αποκτήσει τη δική της οικογένεια και το δικό της σπίτι. Ονειρευόταν να έχει τη μαμά της, τον μπαμπά της και δύο αδέρφια και κάθε μέρα να έπαιζαν όλοι μαζί επιτραπέζια, να γελάνε, να εκνευρίζονται, να φινάζουν, να πειράζονται και στο τέλος να ξεκαρδίζονται στα γέλια και ν' αγκαλιάζονται παρέα, όλοι μαζί.

Αυτά τα όνειρα και τις προσευχές τις άκουγε ο Αι Βασίλης. Ένα βράδυ Χριστουγέννων, η Σανέλ ξύπνησε για να πει νερό και ξαφνικά βλέπει τον Αι Βασίλη να κατεβαίνει απ' το τζάκι της. Μόλις το είδε αυτό παραλίγο να πνιγεί. Αφού ο Αι Βασίλης κατάλαβε ότι τον είδε κατάφερε με τις υπερφυσικές του δυνάμεις και μπήκε σ ένα σουτάρι. Μετά η Σανέλ πήγε και ξάπλωσε, τότε ο Αι Βασίλης βγήκε από το σουτάρι και της άφησε δίπλα στο δέντρο το μονόκερο.

Τώρα ο Μονόκερος θα είχε ένα πλάσμα να τον αγαπάει. Με τις μαγικές του δυνάμεις την άλλη μέρα κίολας θα πραγματοποιούσε τα όνειρα της μικρής Σανέλ. Μια οικογένεια δηλαδή για την μικρή μας φίλη θα ήταν πια πραγματικότητα και όχι όνειρο.

Ο Λουίζι Παζολίνι, ο ζωγράφος που ξέρουμε, με τη γυναίκα του, δεν είχαν παιδιά. Γι αυτό αποφάσισαν να πάνε στο ορφανοτροφείο και να υιοθετήσουν τη Σανέλ και ένα μικρό αγοράκι.

Η Σανέλ πρόσεχε και φρόντιζε τον μικρό Τζιοβάνι μέσα στο ορφανοτροφείο. Τον αγαπούσε σαν αδερφό της. Γι' αυτό ζήτησε από το ζευγάρι να γίνουν οι τέσσερις μια οικογένεια, όλοι μαζί. Αυτοί

βέβαια δεν αρνήθηκαν γιατί κατάλαβαν πδσο αγαπιούνται τα δυο παιδιά.

Ο ζωγράφος μόλις είδε τις ζωγραφιές της μικρής συγκινήθηκε γιατί περιέγραφε τόσο όμορφα την παιδική ψυχή της που ήταν γεμάτη αγάπη, υπομονή, κατανόηση και ελπίδα. Βρήκε ένα παιδί που το καταλάβαινε και του ταίριαζε τόσο πολύ και αμέσως του ήρθε στο μυαλό η παροιμία που του έλεγε η μάνα του όταν ταίριαζε κάποιος τόσο πολύ με το παιδί του : το μήλο κάτω απ' την μηλιά θα πέσει!!! Και στ' αλήθεια ήταν έτσι!!!

Αμέσως ένιωσε τόσο δυνατά συναισθήματα γι' αυτό το παιδί. Γίαις μπορούσε να πει ότι δεν ήταν δικό του. Μ' αυτό το παιδί έμοιαζαν σαν δύο σταγόνες νερό στη ψυχή, στο μυαλό και στα ενδιαφέροντα!!!

Μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά έζησαν στο παραμυθένιο σπίτι ευτυχισμένοι.

« το μήλο κάτω απ' την μηλιά θα πέσει!!!!»

Οι μαθητές του τμήματος ένταξης που πήραν μέρος στον διαγωνισμό επαινέθηκαν για την πρωτοτυπία της ιστορίας τους και την καταπληκτική εικονογράφηση.

Η απονομή των επαίνων έγινε στο τ. έ. από την διευθύντρια του σχολείου αφού πρώτα η κάθε ομάδα διάβασε και παρουσίασε το δικό της παραμύθι.

*Ευχαριστώ τους μαθητές μου
γι' αυτό το ωραίο ταξίδι.
Βασιλική Σμυρνιώτη*

